

Από «Τα λουλούδια της Χιροσίμα»

«Άλλες είκοσι χιλιάδες άνθρωποι, ξεκουράζονται στο βάθος αυτού του ποταμού. Όπως η μαμά, όρμησαν κι αυτοί τυλιγμένοι από τις φλόγες μέσα στα νερά. Οι άνθρωποι έρχονται σήμερα κι αφήνουν λουλούδια στην επιφάνεια του ποταμού. Είναι ο μόνος τάφος που μπορούν να στολίσουν με λουλούδια.

[...] Είμασταν σχεδόν γυμνές, τα ρούχα μας τάχε αρπάξει ο άνεμος της έκρηξης. Μπάλλες φωτιάς αυλάκωναν τον αέρα, τίναζαν φλόγινους πίδακες, που έκαναν ν'ανάβουν όλα όσα άγγιζαν. Τα δέντρα, τα σπίτια και τους ανθρώπους που έτρεχαν προς όλες τις κατευθύνσεις. Οι δρόμοι είχαν θερμανθεί, η ασφαλτος έβραζε, πολλοί σκύλοι ψήθηκαν ζωντανοί, γιατί δεν μπόρεσαν να ξεκολλήσουν από κάτω τα πόδια τους. Θυμάμαι τα τρομακτικά ουρλιαχτά των φτωχών αυτών ζώων. Κι η μαμά πρέπει να φώναζε κι αυτή πριν πηδήσει, αναμμένη στο ποτάμι...»

(Από το μυθιστόρημα της Εντίτα Μόρρις “Τα λουλούδια της Χιροσίμα”, Μετ. Ν. Βρεττάκος, Εκδ. Θεμέλιο, 1984)

Φωτο: Η ερειπωμένη πόλη της Χιροσίμα το 1948, τρία χρόνια μετά την ρίψη της ατομικής βόμβας (AFP/Getty Images)